

ZIEMASSVĒTKI

2000

“Bet eņģelis tiem sacīja: Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludīnu lielu prieku, kas tiks visai cilvēcei. Jo jums šodien piedzimis atveseļošanās Nesējs...” (Lūkas 2,10-11). Cik reizes nav dzirdēti un lasīti šie vārdi, taču mēģināsim vēlreiz tajos ieklausīties. Kas tas ir par prieku, kas ir tik liels, ka tiks visai cilvēcei? Un kas tā par atveseļošanos, kas ir šī prieka cēlonis?

Vārdam **“vesels”** ir divas nozīmes. Viena ir saistīta ar veselību, otra ar veselumu, taču būtībā abos gadījumos runa ir par vienu un to pašu: par veselību kā veselumu jeb otrādi. Vesels ir tas, kam netrūkst nevienas daļas un visas darbojas atbilstoši veseluma idejai. **Atveseļošanās**, savukārt, nozīmē kādas slimības pārvarēšanu vai arī zaudētā veseluma atgūšanu, un tā kā ikviena izciesta slimība, jebkura pārvarēta sašķelšanās ved pie kādas jaunas veselības vai veseluma pakāpes, tad mēs varam teikt, ka prieks, kuru pasludīna eņģelis, ir kādas senas melodijas izbirušo skaņu atveseļošanās prieks jaunajā simfonijā; tas ir veca sabrukušā tempļa šķembu atveseļošanās prieks jaunajā pilsētā; tas ir saskaldītās mazajos ego Vecās Derības cilvēces atveseļošanās prieks Jaunās Derības cilvēcē, kas ir brīvo, mīlestībā vienoto indivīdu kopa.

Pirms Kristus parādīšanās uz Zemes cilvēcei bija tikai pagātne. Tā dzīvoja no senās, arvien vairāk izdziestošās gudrības atliekām, kura ir radījusi cilvēci kā vienu, kaut arī augstāku un tomēr tikai dabas valstību blakus dzīvnieku, augu un minerālu valstībai. Kopš Kristus ienākšanas cilvēka miesā cilvēcei tika apsolīta un caur Viņa nāves un Augšāmcelšanās mistēriju reāli piešķirta nākotne. Bez šī lielā dievišķās uzpurēšanās darba Zemei draudēja totāla nāve, cilvēcei – izmiršana.

Mēs gan nedrīkstam uztvert šo nākotni kā skaisti iepakotu dāvanu, kuru atliek tikai attīt, lai jau varētu baudīt. Tā ir daudz vērtīgāka dāvana, nekā mēs varam iedomāties, jo, pirmkārt, mums tika dāvāts mērķis: mūžīgā dzīvība, un, otrkārt, viss, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai: parādīts ceļš, kas ved pie šī mērķa, norādīts uz durvīm, aiz kurām šis ceļš sākas, dota gaisma to apgaismot, palīgs, kas neļaus mums nomaldīties. Netika aizmirsta arī ceļa maize un neizsīkstošo spēku avots, no kura mēs drīkstam smelties paguruma brīžos.

Taču izšķirošais ir tas, ka viss iepriekš minētais ir ielikts mūsos pašos reizē ar Es-esmu-apziņu jeb pašapziņu, kas kā piliens no kosmiskā Kristus Es, no Logosa, no kādreiz cilvēkam neizsakāmā Dieva vārda, ienāca cilvēku dvēselēs. Tas bija Golgātas mistērijas auglis, Debesu hierarhiju dāvana Zemei un cilvēcei, kurām bez tās nebūtu nekādas iespējas atbrīvoties no matērijas gūsta.

Antroposofijas gaismā cilvēces likteņi vēsturiskas tapšanas gaitā gūst pavisam jaunu, pārsteidzoši reālu un praktisku nozīmi. Tam, kurš ir piepūlējies tajā iedziļināties, tik tiešām paveras durvis un viņš sajūt zem savām kājām pavisam reālu ceļu.

“Es esmu (ir) augšāmcelšanās un dzīvība”. “Es esmu (ir) ceļš.” “Es esmu (ir) durvis.” “Es esmu (ir) gaisma.” “Es esmu (ir) labais gans.” “Es esmu (ir) maize.” “Es esmu (ir) vīnogulājs.”

Citiem vārdiem sakot, mums tikām dāvāti mēs paši un līdz ar to arī viss pārējais, kas ir nepieciešams, mums uzticētās misijas izpildīšanai.

Dievišķā Es sēkla tika iedēstīta mūsu dvēselēs jau pirms 2000 gadiem, taču laiks tai uzdīgt ir pienācis tikai tagad, sākot ar 20. gadsimtu. Tieši šajā laikā mums arī tika dota antroposofija, kuras uzdevums ir palīdzēt mums apzināties šo faktu un ķerties pie pašu un līdz ar to arī pie pasaules dziedināšanas darba.

Sirsnīgi vēlot Jums gaišus Ziemassvētkus

un visās jomās auglīgu nākamo gadu.

Evaņģēlija teksti tulkoti no Emil Bock “Das Neue Testament”, Urachhaus.